

То взело скакалеца и всички се струпали да го гледатъ. Но въ това врѣме падналъ втори, трети, и като дъждъ заваляли скакалци. Хората почнали да бѣгатъ, но гдѣто и да отидѣли — навсѣкждѣ скакалци — по прозорцитѣ, изъ стайтѣ, по стълбитѣ, по дърветата. Слѣдъ два часа цѣлата земя се покрила. Тогава хората взели дървета и почнали да биятъ скакалцитѣ. Подпалвали трѣвата и нивитѣ, но нищо не помагало. Хората били въ отчаяние.

Цѣли осемъ дни се продължавало пиршеството на скакалцитѣ. И чакъ когато всичко било изядено, тѣ се събрали на черъ облакъ и тръгнали на сѣверъ.

Цвѣтущата и щастлива страна била цѣла оголена.

IV.

На есень лястовичката тръгнала да се връща. Тя отгледала пиленцата си, изяла и послѣдната муха и свършила всичката си работа на сѣверъ. По пътя тя знаела единъ много хубавъ островъ, срѣдъ морето, и се отбивала на почивка. Сега сѣщо се спрѣла да почине тамъ.

Когато кацнала на едно дърво, тя видѣла много тжжна картина. Въ гората не се чувало пѣнието на птицитѣ, не се виждали звѣроветѣ, нѣмало и хора. Кжшитѣ били пусти, дърветата голи, безъ листа и безъ кори. Островътъ билъ мъртавъ.

Лястовичката помислила, че се е забъркала, но скоро дошълъ единъ косъ, неинъ приятелъ и ѝ разказалъ какво е станало:

— На голѣми черни облаци прилетѣха скакалци. Облацитѣ бѣха по-голѣми отъ острова и затуй много скакалци паднаха въ морето. Много милиони останаха на острова и изядоха всичко: трѣвитѣ, посѣвитѣ, листата. . . Слѣдъ това се появи буря. Всички скакалци паднаха въ морето. А когато бурята утихна, цѣлиятъ островъ бѣ ограденъ отъ скакалци, като съ стѣна. Послѣ настана горѣщина, скакалцитѣ почнаха да гниятъ и се появи чума. Отъ нея измрѣха животнитѣ, измрѣха и хората. Останахъ само азъ, но не ще доживѣя до тази вечеръ.

— Хайде да бѣгаме, — казаля лястовичката.

Но отговоръ не получила. Косътъ билъ вече мъртавъ. Тогава лястовичката отлетѣла сама

Прѣведе отъ руски: К Койчевъ.

